O'nun Dediği Olur
KAZA ve KADER

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI

ANKARA
2016

O'nun Dediği Olur-KAZA ve KADER

Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları: 762

Çocuk Kitapları: 200

Genel Yayın Yönetmeni: Dr. Yüksel Salman

Yazan: Ayşenur Çalıkçı
Resimleyen: Osman Turhan

Koordinasyon: Dr. Ömer Menekşe
Editör: Elif Arslan
Yayın Danışmanı: Mehmet Erdoğan
Grafik Tasarım: Lokomotif C.A.
www.lokomotif.net

Baskı: Salmat Basım
Tel: (0312) 341 10 24

Din İşleri Yüksek Kurulu Kararı
31.05.2007 / 49

2016-06-Y-0003-761
ISBN 978-975-19-4467-2
3. Baskı, 2016

İletişim

Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü
Basılı Yayınlar Daire Başkanlığı
Üniversiteler Mah. Dumlupınar
Bulv. No: 147/A
Çankaya / ANKARA

Tel: (0312) 295 72 93/94
Faks: (0 312) 284 72 88
e-posta: diniyayinlar@diyanet.gov.tr

Dağıtım ve Satış

Döner Sermaye İşletme Müdürlüğü
Tel: (0312) 295 71 53/56
Faks: (0312) 285 18 54
e-posta: dosim@diyanet.gov.tr

O´nun Dediği Olur
KAZA ve KADER

Yazan: AYŞENUR ÇALIKÇI
Resimleyen: OSMAN TURHAN

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI
ANKARA
2016

İÇİNDEKİLER

ONUN DEDİĞİ OLUR - KAZA VE KADER

Allah'ın Dediği Olur

Ahmet, babasıyla birlikte büyük kapıdan içeri girdi. Burası çok büyük bir yapıydı. Daha önce dedesiyle de gelmişlerdi buraya. Memleketlerinden gelen dayılarını karşılamak için. Bugün burası çok kalabalıktı. Trenden inen teyzeler, amcalar, oraya buraya koşuşanlar... Sevinçle birbirine sarılan ve kucaklaşan insanlar... Ahmet, babasıyla bir koltuğa oturup annesini getirecek treni beklemeye başladı.

Bir ara babası, oturdukları yerin yanı başındaki büfeden gazete almaya gitmişti. Ahmet, etrafına bakarken bir köşede birbirine sarılan ve ağlayan birkaç kişiyi gördü. Yerinden kalktı, o tarafa doğru yürüdü. Konuşulanları dinlemeye başladı. Aslında öğretmeni özel konuşulan şeylerin merak edilmemesini tembihlemişti. Ancak Ahmet ağlamalara, feryatlara daha fazla dayanamamıştı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Çok geçmeden bu insanların neden ağladıklarını anladı. Bir yakınlarını kaybetmişlerdi. Üzüntülü kalabalık birden kapıya doğru yöneldi. Ağlamalar, feryatlar daha da artmıştı. Ahmet, bakışlarını kapıya çevirdiğinde eller üzerinde taşınan küçük bir tabut gördü. Şaşkın ve korkulu gözlerle

olup bitenleri seyrederken babasının sesiyle irkildi:

— Ahmet, oğlum...

Babası Ahmet'i bıraktığı yerde göremeyince heyecanlanmış, onu aramaya başlamıştı.

Etrafta olanlar babasının da ilgisini çekmişti.

— Ne oldu Ahmet, diye sordu.

— Bilmiyorum baba, bu insanlar ağlıyorlar, dedi sessizce ve ürkerek. Babası başını sıvazladı:

— Şimdi anlarız yavrum, dedi ve hemen kalabalıktaki yaşlı bir amcaya sordu:

— Başınız sağolsun, ölen yakınınız mı?

— Sağol evlâdım, torunumu kaybettim. Henüz beş yaşındaydı. Amansız bir hastalığa yakalandı ve kurtulamadı.

Ahmet, bu kalabalığın buraya toplanma sebebini artık öğrenmişti. Karmaşık duygular içindeydi. Böyle bir durumla ilk defa karşılaşıyordu. Kafasında birçok soru vardı. Neden bu kadar küçük bir

yaşta ölmüştü? Yaşlı dedelerin ve ninelerin ölmesi gerekmez miydi?

Babası, Ahmet'e bizi yaratan Allah'ın çocukları çok sevdiğini söylemişti. O zaman Allah bu çocuğu niye çok sevdiği anne ve babasından ayırmıştı. Anne ve babasına neden böyle bir üzüntü yaşatmıştı. Bu soruların cevabını bilmiyordu. Babasının omzuna koyduğu el, onu bu düşüncelerinden bir anda sıyırdı:

— Hadi oğlum, annen geldi.

Uzaktan annesinin gülümseyen yüzü Ahmet'e biraz önce yaşadığı korku ve üzüntüyü unutturdu. Koştu ve annesinin boynuna ağlayarak sarıldı. Annesi onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

— Canım oğlum beni ne kadar da çok özlemiş. Ben de seni çok özledim yavrum.

Daha sonra eve gitmek için arabalarına bindiler. Yol boyunca Ahmet çok sessizdi. Annesi onun bu sessizliğine bir anlam veremedi. Eve geldiklerinde, Ahmet heyecanlı heyecanlı babasına:

— Sana çok önemli sorularım var, dedi.

Babası:

— Tamam oğlum, ama önce annenle görüşelim. Memlekette neler yapmış, öğrenelim. Acele etme, dedi.

Annesi de Ahmet'in bu garip hâlini anlamaya çalıştı. Bir ara babası annesine, ben sana anlatırım, der gibi baktı. Yemek yerken annesi, mem-

leketteki akrabalarından, orada geçen günlerinden uzun uzun söz etti. Akşam yemeklerini yemişlerdi. Ahmet, bir an önce aklından geçenleri babasına sormak istiyordu. Tren garında gördüklerinden dolayı Ahmet'in kafası çok karışmıştı. Canı da biraz sıkılmıştı doğrusu...

Babası:

— "İnna lillah ve inna ileyhi râciûn.", dedi.

Ahmet, babasının mırıldandığı bu sözü merak etti. Babasından daha önce başka dualar duymuştu. Az önce söylediklerini duyduğunu ise hiç hatırlamıyordu. Meraklı bakışları daha da arttı. Bu ne demekti? Babasına:

— Babacığım sen az önce ne dedin? Daha önce senin böyle dediğini hiç duymamıştım.

— Evlâdım, birinin öldüğünü duyunca böyle dua edilir. Bu, "Biz Allah'tan geldik. Yine ona döneceğiz." demektir.

— Baba, sen daha önce Allah'ın çocukları ve bütün insanları çok sevdiğini söylememiş miydin? Madem öyle Allah küçük bir çocuğun ölmesini neden istedi?

Babası, kısaca "kader" dedi. Ahmet'in anlamadığını fark edince anlatmaya devam etti.

— Ahmetçiğim, Allah her insanın ömrünü ve

hayatta başına gelecek olayları, bizim ne zaman doğacağımızı ve ne zaman öleceğimizi önceden bilmekte, nasıl olacaklarsa öyle takdir etmektedir. Hayatta iken neler yaşayacağımızı da bilmektedir. Başımıza gelecek olayların hangisinin iyi, hangisinin kötü olduğunu biz bilemeyiz. Kötü gibi gördüğümüz şeylerde bazen güzellikler ve iyilikler de saklı olabilir.

— Nasıl yani, dedi Ahmet. Bu çocuğun ölmesinde güzel olan nedir?

— Elbette bizim için bu minik yavrunun ölmesi hiç de güzel ve kolay bir şey değil. Ancak bazı olayları değiştirmeye bizim gücümüz yetmez. Tıpkı ölüm gibi. Ölümün bir sınav olduğunu bilmek gerekir.

— Peki bu sınav kimin için babacığım?

— Herkes için. O çocuğun annesi, babası, bütün sevdikleri ve hatta kendisi için... Ölümü veren Allah'ın takdirine boyun eğme sınavıdır. Ölümün zamanı ve yeri bilinmez. Bu yüzden bütün insanlar yarın ölecekmiş gibi güzel işler yapmalıdır.

— Babacığım bu küçük çocuk günahsız değil miydi? Eğer yaşasaydı güzel işler de yapabilirdi. Allah bunu bilmiyor mu?

— Allah bunu bilmez olur mu hiç? O her şeyi bilir ve görür. Bu çocuğun yakalandığı hastalıktan çektiği sıkıntılar için Allah ona bir hediye verecek. Haydi Ahmet, vakit iyice ilerledi. Annen de yoldan yeni geldi. Yorulmuştur. İstersen şimdi yatalım.

Ahmet:

— Tamam babacığım, diyerek annesini ve babasını öptü.

Odasına giderken babasıyla konuştuklarını düşünüyordu. Kendi kendine, biz bazı şeylerin sebebini bilemeyiz. Her şeyin en iyisini Allah bilir, diye mırıldandı. Başını yastığına koyduğunda kendisini daha iyi hissediyordu. Başımıza gelen kötü olayların iyi bir tarafı da olabilir. Bazen bize iyi görünen şeyler de kötü olabilir, diye düşündü. Bununla ilgili yaşadığı bir olayı hatırladı.

Geçen yaz, bir hafta sonu anne ve babasıyla lunaparka gideceklerdi. Ahmet o günü sabırsızlıkla bekliyordu. Nihayet o gün gelmişti. Gitmek için hazırlanıyorlardı. Ancak beklenmedik bir şey oldu. Apartmanlarındaki su borularından biri patladı. Babası yönetici olduğu için bu işle uğraşmak zorundaydı. Ahmet, bana söz vermiştiniz, diye gitmeleri için ısrar etti. Anne ve babası Ahmet'e durumu anlatmaya çalıştılar. Annesi, yavrum bunda da bir hayır vardır. En yakın zamanda gideriz, dedi ama o kabul etmek istemedi. Söz aramızda, ağladı bile. Çünkü hayal kırıklığına uğramıştı. Evde üzüntülü ve suratı asık bir şekilde otururken zil çaldı. Kapıyı açtığında karşısında arkadaşı Emre'yle onun anne ve babasını gördü. Şaş-

kınlıktan ne yapacağını şaşırmıştı. Emre, Ahmet'in en sevdiği arkadaşıydı. Mahallede evleri karşılıklıydı, okulda da sıra arkadaşıydı. Ancak sene başında Emre'nin babasının tayini başka bir şehre çıkmıştı. Kısa bir süre sonra da taşınmışlardı. Ahmet neredeyse bir senedir arkadaşını görmemişti. Kısa bir şaşkınlıktan sonra arkadaşına sarılmıştı. Sonra içeriye davet etmişti. Emre:

— Memlekete gidiyorduk. Buraya uğrayıp sizleri ziyaret etmek istedik. Sürpriz olsun diye haber vermeden geldik, demişti.

Ahmet onu dinlerken, annesinin sözünü tekrarlamıştı: Bunda da bir hayır vardır. Bunları düşünürken mutlu bir şekilde uykuya daldı.

KULAĞIMIZA KÜPE OLSUN

...OLUR Kİ, BİR ŞEY SİZİN İÇİN HAYIRLI İKEN, SİZ ONU HOŞ GÖRMEZSİNİZ. YİNE OLUR Kİ, BİR ŞEY SİZİN İÇİN KÖTÜ İKEN, SİZ ONU SEVERSİNİZ. ALLAH BİLİR, SİZ BİLEMEZSİNİZ. (BAKARA SURESİ, 216. AYET)

...OLABİLİR Kİ, SİZ BİR ŞEYDEN HOŞLANMAZSINIZ DA ALLAH ONDA PEK ÇOK HAYIR YARATMIŞ OLUR.
(NİSA SURESİ, 19. AYET)

OKUMA PARÇASI:
Hazreti Musa Ve Hızır

Bir gün Hazreti Musa bir deniz kenarında Hızır ile karşılaştı. Tanışıp sohbet ettiler. Hazreti Musa, kimsenin anlamadığı sırları anlayan Hızır'ın bilgisine hayran kaldı.

— Bildiklerini bana da öğretir misin, diye ona sordu. Seninle gezip dolaşmak istiyorum, dedi.

Hızır:

— Sen benim yanımda sabredemezsin. Çünkü benim yaptığım işlerin gerçek sebebini bilmezsin. Eğer sabredebilirsen olur, dedi.

Hazreti Musa:

— Sabredeceğim, hiçbir konuda sana karşı gelmeyeceğim, dedi.

Hızır:

— Eğer benimle olmak istiyorsan ben sana açıklama yapana kadar bana hiçbir şey sormayacaksın, dedi. Hazreti Musa da bu şartları kabul etti.

Birlikte yolculuğa başladılar. Denizin kıyısına geldiler. Hareket etmek üzere olan bir gemi gördüler. Ona binmek istediler. Gemiciler herkesi gemiye almıyorlardı, ama onların gemiye binmesine izin verdiler.

Gemi denize açılınca Hızır elindeki çiviyle geminin ortasına bir delik açmaya başladı. Hazreti Musa endişelendi ve ona:

— Geminin batmasını mı istiyorsun, diye sordu. Bunun üzerine Hızır:

— Sözünü unuttun, hani sabredecektin, dedi.

Hazreti Musa sözünü hatırladı ve sustu.

— Artık karışmayacağım, dedi.

Gemi limana yanaştı ve indiler. Yürürken kendi başına oynayan bir çocuk gördüler. Hızır o çocuğu ansızın öldürdü. Hazreti Musa dayanamadı:

— Neden bu masum çocuğu öldürdün, bu yaptığın çok kötü bir şey, diye çıkıştı.

Hızır çok sakin bir şekilde:

— Ben sana bana sabredemezsin demiştim. Bak yine verdiğin sözü unuttun, dedi.

Hazreti Musa:

— Tamam, karışmayacağım, dedi ve sustu.

Yola devam ettiler ve bir köye vardılar. Yiyecek bir şeyleri ve paraları da yoktu. Acıkmışlardı. Bu köyde kimse parasız bir şey vermezdi.

Yürürken yıkılacakmış gibi duran bir duvar gördüler. Hızır, suyla toprağı karıştırdı ve yaptığı çamurla duvarı onardı. Hazreti Musa da ona yardım etti ve hiçbir şey sormadı.

Duvar sağlamlaştığında Hazreti Musa yine dayanamadı ve sordu:

— Açız, paramız da yok. Sen kalkmış duvar tamir ediyorsun. Bu işten para istemeyecek misin, dedi.

Bunun üzerine Hızır:

— Artık ayrılma vaktimiz geldi. Üçüncü kez oldu. Bana verdiğin sözü tutmuyor, sorular soruyorsun. Şimdi beni dinle, dedi:

— Hatırlarsan gemiyi delmeye çalışmıştım. Bunun sebebi şuydu: Gemi deniz ticaretiyle uğraşan birkaç yoksulun malıydı. Uğrayacakları limanda zalim bir hükümdar vardı. Bu hükümdar sağlam gemileri sahiplerinden zorla alıyordu. Allah bu gemiyi delmemi istediği için ben de deldim. Böylece yoksulların gemisi kusurlu olacak, gemi yine sahiplerinin elinde kalacaktı, dedi.

Hazreti Musa:

— Haklısınız, benim bundan haberim yoktu. Peki o masum çocuğun günahı neydi? Onu niye öldürdün?
Hızır:

— O çocuğun anne ve babası çok iyi ve inançlı insanlardı. Çocuk ise büyüyünce inançsız biri olacak, insanlara kötü davranacaktı. Allah, o çocuktan daha hayırlısını anne ve babasına verecekti. Kıyamet günü çocuklarından memnun olmaları için öldürülmesini istedi. Ben de bunu Allah istediği için yaptım.

Hazreti Musa:

— Duvarı neden tamir ettiniz o zaman? Buradaki insanlar biz aç olduğumuz hâlde bize bir şey vermediler. Siz duvarı tamir etmeniz karşılığında para da almadınız, dedi.

Hızır:

— O duvar köyde yaşayan iki yetim çocuğa aitti. O duvarın altında babalarından kalan bir hazine vardı. Rabbim o çocuklar büyüyene kadar hazinenin saklı kalmasını istedi. Aksi takdirde duvar yıkılacak, hazine açığa çıkacaktı. Çocuklar da küçük oldukları için onu koruyamayacaktı, Allah ne dilediyse ben onu yaptım.

Bu işlerin hiçbirini kendiliğimden yapmadım. Allah böyle uygun gördü, bana emretti, ben de yaptım. İşte senin görünüşüne bakarak dayanamadığın işlerin açıklaması budur, dedi.

Bunun üzerine Hazreti Musa, kendisini Hızır ile tanıştırdığı için Yüce Allah'a teşekkür etti. Çünkü Hızır'dan çok şey öğrenmişti: Hemen öfkelenmemesi gerektiğini, sabırlı olmayı, her şeyi bildiğini sanmanın yanlış olduğunu öğrenmişti. Her kötü görünen şeyin aslında kötü olmadığını anlamıştı. Her şeyin gerçeğini sadece Allah'ın bildiğini ve olayları en güzel şekilde onun düzenlediğini de anlamıştı.

Hazreti Musa etrafına bakındığında Hızır'ın kaybolduğunu fark etti. "Onun yerini ancak Allah bilir." diye fısıldadı.

Çalışırım, Allah'ın Yardımına Güvenirim

Ahmet, odasına dolan çiçek kokularıyla uyandı. Aceleyle üstünü giyindi ve bahçeye indi. Dandi ile vakit geçirmeye başladı. Dandi, onun köpeğinin adıydı. Alındığında çok küçüktü. Sahibinin onu her gün dövmesinden rahatsız olmuşlardı. Bir gün sahibi Dandi'yi, birkaç gün sizde kalsın, diyerek Ahmet'in babasına bıraktı. O günden beri de Ahmetlerle beraber yaşıyordu. Biraz ürkekti Ahmet'in köpeği. İnsanlardan korkuyordu, birisi elini aniden kaldırdığında bir köşeye sinip kalıyordu. Ahmet Dandi'yi çok seviyordu. Onunla dertleşiyor, ona çiçeklerin güzelliğinden, kuşların cıvıltısından söz ediyordu. Sanki anlıyormuş gibi...

Bu sabah iyi ki Dandi var, dedi kendi kendine. Şimdi kiminle oynayacaktım. Sonra bahçelerindeki ağaçlara konan kuşların seslerini fark etti. Kuş cıvıltıları onu çok mutlu etti. Annesinin bahçeye diktiği çiçeklerin kokusu da hafif esen rüzgârla yayılmıştı. Her biri de ayrı güzellikteydi. Allah'ım her şeyi ne kadar güzel yaratmışsın, diye düşündü. Geçen yıl dedesinin diktiği elma ağacında elmaların olmaya başladığını gördü. Çok sevindi. Neden elma ağacından şeftali veya kiraz

değil de sadece elma yetişiyordu? Güneş neden hep doğudan doğuyordu da batıdan batıyordu? Her kış neden kar yağıyordu? Sonbaharda ağaçların yaprakları neden dökülüyordu? Fen bilgisi dersinden öğrendiğine göre su her zaman 100 derecede kaynıyordu. Neden her zaman 100 derecede kaynıyordu? Ahmet her şeyin belli bir plâna göre yapıldığını düşündü. Bu plânı yapan, bütün bu olup bitenleri önceden biliyordu. Bu bilinen şeyleri biz niye bilmiyoruz, dedi. Sonra düşünmeye başladı: Eğer bahçemizdeki kırmızı gülün ne zaman açacağını bilseydim, her gün onu sulamaz, tomurcuğunu sevmezdim. Gülün ne zaman açacağını, elmaların ne zaman kızaracağını bilseydim aynı heyecanla beklemezdim. Her şey güzelliğini kaybederdi. Beklemek de güzel, dedi kendi kendine. Her şeyin bir vaktinin olduğunu biliyordu artık. Anlamıştı bazı şeyleri. Hatta Dandi'nin ona gelmesinin sebebini de biliyordu. Eğer sahibi onu terk etmeseydi bugün böyle sadık bir dostu olmayacaktı.

Bahçede gezinirken birden yarın gireceği sınav geldi aklına. Dandi ile oynamayı bıraktı ve odasının yolunu tuttu.

Kitaplarının başına geldi, ama canı hiç ders çalışmak istemiyordu. Her şey önceden belirlendiğine göre yarınki sınavın sonucu da belliydi. Yarın gireceğim sınavı da Allah bilmiyor mu? O zaman en güzeli dua etmek ve yarını beklemek, diye düşündü.

Ertesi gün, içinde bir sıkıntıyla okula gitti. Huzursuzdu, ama bunun sebebini bilmiyordu. Nihayet sınav saati gelmiş-

ti. Öğretmen soruların yazılı olduğu kâğıtları tek tek öğrencilere dağıttı. Ahmet, sınav kâğıdını aldığında kendini kötü hissetti. Sorular ona zor gelmişti. Öğretmenin daha önce bu konularla ilgili anlattığı hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Dün bahçede geçirdiği tatlı vakitleri düşündü. Sorular aslında onun zannettiği kadar zor değildi. Utancından kızarmaya başladı. Keşke anlatılan konuları bir kere okusaydım. Allah'a o kadar dua ettim, niye bana şimdi yardım etmiyor ki, diye geçirdi içinden. Onun bu hâli öğretmeninin gözünden kaçmamıştı. Ahmet'in yanına geldi. Sınav kâğıdına hiçbir şey yazmadığını görünce çok şaşırdı. Çünkü Ahmet, derste dikkatli, soru sormayı seven ve başarılı bir öğrenciydi. Öğretmeni acaba Ahmet hasta mı oldu, bu yüzden mi ders çalışamadı, diye düşündü.

Çalan ders zili sınavın bittiğini gösteriyordu. Ahmet ilk defa bir sınavda öğretmenine boş kâğıt uzatıyordu. Çok utandı. Bu sınavdan kötü not aldığında anne ve babasına ne diyecekti? Keşke çalışsaydım. Şu düştüğüm duruma bak, dedi.

Arkadaşları teneffüse çıkarken öğretmeni Ahmet'i yanına çağırdı. Ahmet yüzü kızarmış bir hâlde öğretmeninin yanına gitti.

— Ne oldu Ahmet, hasta mısın? Seni hiç böyle görmemiştim. İlk defa bana böyle bir sınav kâğıdı veriyorsun. Yoksa bir şeye mi üzüldün? Dersine çalışamadın mı?

Ahmet, ne diyeceğini bilemiyordu. Ne deseydi şimdi öğretmenine? Bahçede köpeğimle oynadım. Ders çalışmak için odama gittiğimde çalışmama ne gerek var, dua etsem yeter, Allah bana yardım eder, diye düşündüm dese kızar mıydı öğretmeni? Yaptığı yanlışın farkındaydı. Ancak bu yanlışa yalan söylemek gibi bir yanlışı eklemek istemedi. Cesaretini topladı ve düşündüklerini öğretmenine anlatmaya başladı. Anlatırken bir taraftan da kızıp kızmadığını anlamak için onun yüzüne bakıyordu. Öğretmeni hiç kızmış gibi görünmüyordu. Sadece gülümsüyordu. Ahmet şaşırmıştı. Öğretmeni onu sabırla dinledi. Sonra:

— Ahmetçiğim, öyle şey olur mu? Hiç çalışmadan, sadece dua ederek bazı şeyler kazanılır mı? Elbette ki Allah senin bu sınava gireceğini biliyordu. Senin bu sınava çalışmayacağını da biliyordu. Allah senin bu yapacağın şeyleri bildiği için bunu böyle yazdı. Yani burada sorumluluk tamamen sana ait. Senin görevin çalışmak, gayret etmek, sonunda da Allah'a dua etmekti. Oysa sen sadece Allah'a dua ederek başarılı olacağını düşündün. Ağustos böceği ile karıncanın hikâyesini bilirsin. Bir yaz boyunca ağustos böceği yatarken karınca kış için evine yiyecek toplamış. Kış geldiğinde ağustos böceği yaz boyunca tembellik yapmasının cezasını aç kalarak ödemiş. Çalışana Allah da yardım eder. Çalışmayıp her şeyin sonucunu senin yaptığın gibi Allah'tan beklemek yanlış değil mi?

Ahmet hata yaptığını anlamıştı. Bundan sonra aynı yanlışı bir daha yapmayacağım, diye öğretmenine söz verdi.

Bu yüzden öğretmeni de konuşmayı daha fazla uzatmadı. Ahmet'i dışarıya, arkadaşlarının yanına gönderdi. Ahmet, arkadaşlarıyla birlikte bahçede koşup oynadı. Zil çalınca da hepsi doğruca sınıflarına koştular. Derse girdiklerinde öğretmenleri bütün sınıfa şöyle söyledi:

— Çocuklar, geçen ders yaptığımız sınavda umarım hepiniz başarılı olursunuz. İçinizde sınavı iyi geçmeyenler olabilir. Onlar da bundan sonraki sınavlar için şimdiden çalışmaya başlasınlar. Önümüzde uzun bir öğretim yılı var. Başarılı olmak istiyorsak emek vermeliyiz. Hiçbir şey yapmadan Allah bana yardım eder diye beklemek doğru olmaz, değil mi? Çalışıp sabrederseniz Allah bunun karşılığında mutlaka sizi ödüllendirecektir. Hem biliyor musunuz, Allah'ın bizlere elçi olarak gönderdiği peygamberler de bir meslek sahibiydi? Hazreti İdris, terziydi. Hazreti Davud, demirci... Hazreti Muhammed (s.a.s.) küçük yaşta amcasının koyunlarını ot-

latırdı. Allah'ın çalışanları sevdiğini asla unutmayın. Ben de hepinizi seviyorum çocuklarım. O yüzden de başarılı olmanızı istiyorum.

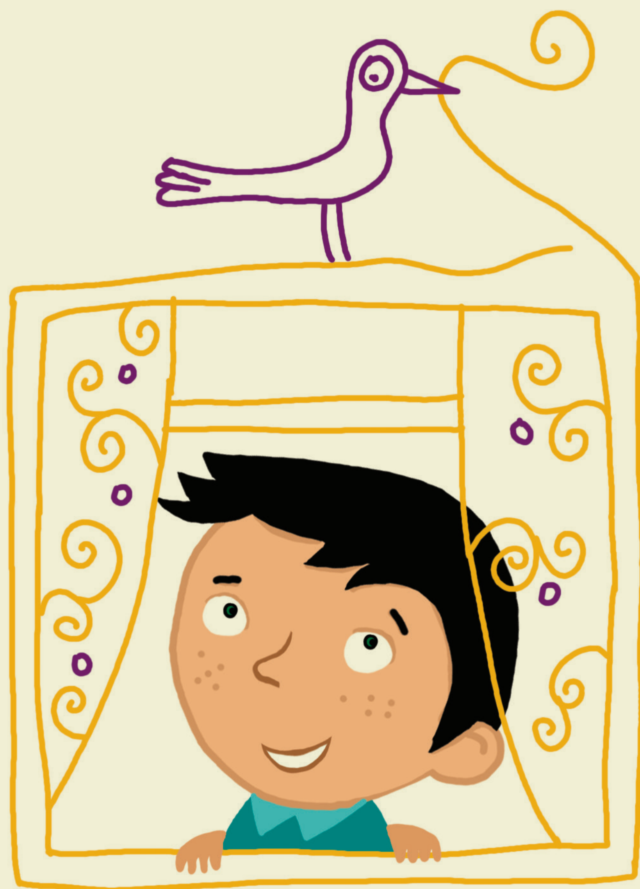
Ahmet ve bütün arkadaşları bu konuşmadan çok etkilendi. Hepsi çok heyecanlıydı. Bir sonraki sınava kadar çok çalışmaya karar verdiler. Herkes defterine bu konuyla ilgili düşündüklerini yazdı. Ders sonunda Ahmet'in defterinde şunlar yazıyordu:

Kendi üzerime düşen çalışmaları yaptıktan sonra Allah'tan yardım isteyeceğim. Çünkü başarı ancak Allah'ın yardımıyla olur. O yüzden Allah'a yöneldim ve dayandım.

Ahmet o gün eve gidince, yaptığı yanlışı ailesiyle de paylaştı. Anne ve babası Ahmet'in hatasını anlamasına ve pişman olmasına sevinmişti.

KULAĞIMIZA KÜPE OLSUN

...BAŞARIM ANCAK ALLAH'IN YARDIMI İLEDİR. BEN SADECE ONA TEVEKKÜL ETTİM VE SADECE ONA YÖNELİYORUM.
(HUD SURESİ, 88. AYET)

OKUMA PARÇASI:

Miskin Miskin Yatma

Adamın biri geceyi ıssız bir yerde geçirmek zorunda kalmış. Yırtıcı hayvanlardan korktuğu için de büyük bir ağaca çıkmış. Ağacın dibinde kötürüm bir tilkinin yattığını görmüş. Bu tilki ne yiyip ne içer diye merak etmeye başlamış.

Tam o sırada uzaktan bir aslan, ağzında bir ceylanla gelmiş. Aslan ceylanı parçalamış, yiyeceğini yemiş ve artıklarını bırakıp gitmiş. Tilki de artıkları yiyerek karnını doyurmuş.

Ağaçtaki adam; Allah kötürüm bir tilkinin bile yiyeceğini ayağına kadar gönderiyor ve onu aç bırakmıyor. Ben niye çalışıp yoruluyorum? Ben de bir köşede bekleyeyim. Nasıl olsa Allah benim yiyeceğimi de gönderir, demiş ve bir mağarada yiyeceğini beklemeye başlamış. Bir, iki, üç gün geçmiş, açlıktan yorulmuş, baygın düşmüş ve uyumuş. Rüyasında kendisine şöyle denilmiş: Ey tembel adam, ne miskin miskin yatıp duruyorsun. Kalk, vücudun sağlam iken çalış. Kendini tilkinin yerine koyacağına aslanın yerine koy. Başkaları da senin avladıklarının artıklarıyla geçinsin.

Allah Her Şeyi Biliyor

Ahmet yeni bir güne uyanmanın sevincini yaşıyordu. Derslerine çalıştığı için de çok rahattı. Kahvaltı için mutfağa gittiğinde neşesini annesi de fark etmişti. Hemen annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Anneciğim, seni çok seviyorum." dedi. Sonra babasını öptü. Onu da çok sevdiğini söyleyerek kahvaltısına başladı. Bir taraftan kahvaltısını yapıyor, bir taraftan da bu güzel nimetleri verdiği için Allah'a şükrediyordu.

Kahvaltısını yaptıktan sonra, ellerini yıkayıp dişlerini fırçaladı. Önlüğünü giydi. Akşam hazırladığı çantasını aldı. Okula gitmek için evden çıkarken annesi:

— Oğlum sakın terli terli soğuk su içme, sonra hasta olursun, diye tembihte bulundu.

— Tamam anneciğim dikkat etmeye çalışacağım, diyerek kapıda kendisini bekleyen servis aracına bindi. Bugün okula sorumluluklarını yerine getirmiş olarak gidiyordu. Mutluydu, çünkü öğretmenine verdiği sözü tutmuştu.

Ders zili çalınca arkadaşlarıyla sınıfa giderek sırasına oturdu. Öğretmeni sınıfa girdiğinde hep beraber ayağa kalktılar, öğretmenlerini selâmladılar. Sonra ders başladı. Sınıf arkadaşlarından Şeyma parmak kaldırdı ve söz istedi.

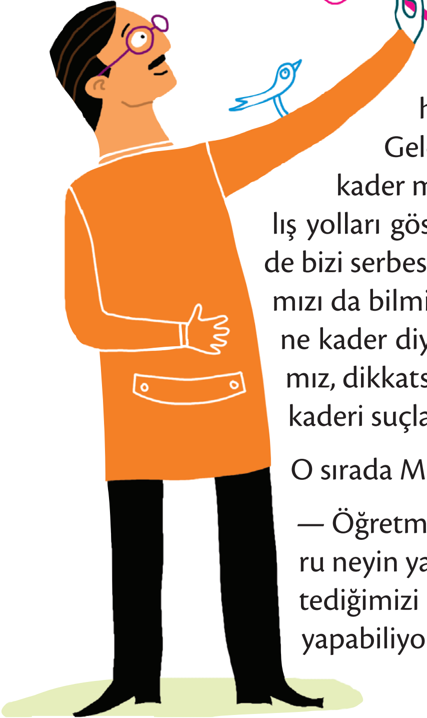
— Öğretmenim bir şey sorabilir miyim? Dün televizyonda bir film seyrettim. Filmde geçen bir cümle kafama takıldı, bunu tek başıma anlamam mümkün değil.

— Tamam Şeymacığım sorabilirsin. Neymiş bakalım kafana bu kadar takılan şey? Arkadaşların da merak etmiştir belki, dedi öğretmeni.

Şeyma da:

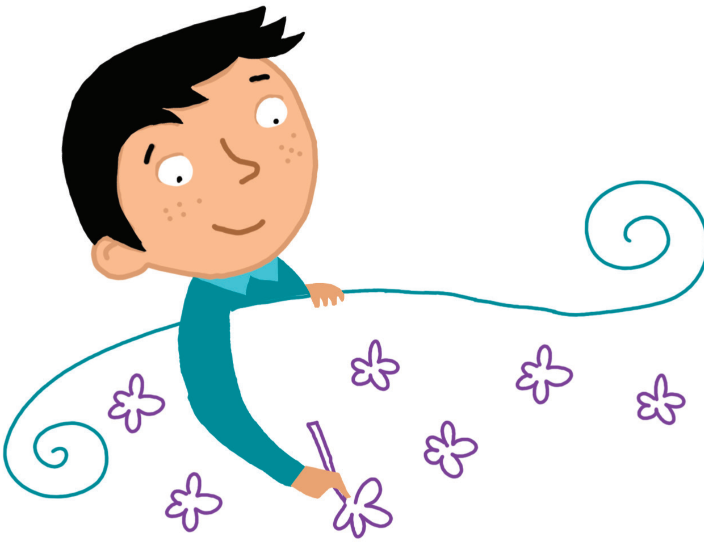
— Öğretmenim, seyrettiğim bir filmde, bir adama kimse iş vermiyordu. Adam, uzun zaman hapiste yatmış. "Kader mahkûmuyum ben." deyip üzülüyordu adam. İşte ben bu kader mahkûmu sözünü anlayamadım. Nasıl olur bu? Adam cezasını çekmiş, hapis yatmış çıkmış. Onu hayattan dışlamak yanlış olmaz mı?

— Hiç öyle şey olur mu Şeyma? İnsanlar yaptıklarının cezasını ödedikten sonra diğer insanlar tarafından ömür boyu cezaya çarptırılmamalı elbette ki. İnsanları düştükleri zor durumdan kurtarmak, onlara yardımcı olmak zorundayız. Toplum olarak bu hepimizin üzerine düşen bir görev aslında. Gelelim kader mahkûmu sözüne. Hiç birimiz kader mahkûmu değiliz. Allah bize doğru ve yanlış yolları göstermiştir. İki yoldan birini seçmemiz için de bizi serbest bırakmıştır. Serbest kalınca ne yapacağımızı da bilmiştir. İşte Allah'ın ne yapacağımızı bilmesine kader diyoruz. Kendi isteğimizle veya unutkanlığımız, dikkatsizliğimiz yüzünden yanlış bir iş yapmışsak kaderi suçlayamayız.

O sırada Mustafa söz aldı:

— Öğretmenim, Allah bize akıl vermiştir. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu anlayabiliriz. Ayrıca bize istediğimizi yapma gücünü de vermiştir. İstediğimizi yapabiliyoruz, o yüzden kimseyi suçlayamayız.

Öğretmenleri devam etti:

— Hatırlattığın iyi oldu Mustafa. Çocuklar, Allah her şeyi bilir. Onun bilgisi sonsuzdur. Allah'ın, bizim yapacaklarımızı bilmesi, bizi o işleri yapmaya mecbur etmez. Çünkü o, bize akıl vermiş, iyiyi doğruyu göstermiştir. Bizim iyi işler yapmamızı, kötü işlerden uzak durmamızı istemiştir. Bu yüzden yanlış bir iş yaptığımızda; "Kaderim böyleymiş, Allah benim böyle yapacağımı biliyordu, ben o yüzden böyle yaptım." dersek, doğru olur mu?

Fatmanur atıldı:

— Derslerimize çalışmayıp kötü not alınca, kaderimde bu varmış, diyemeyiz. Bizim görevimiz çalışmak.

Diğer çocuklar da söz isteyip konuştular. Öğretmenleri çocukların söylediklerini ilgiyle dinledi. Çok memnun olduğu yüzünden belliydi. Bu mutluluğunu öğrencilerine açıklamak istedi.

— Hepinizle gurur duyuyorum çocuklar, çok iyi anlamışsınız. Teşekkür ederim.

Bu övgülerden hepsi çok mutlu olmuştu. Derse başlarken her zamankinden daha heyecanlıydılar.

OKUMA PARÇASI:

Şaşırtan Cevap

Okyanusta yol alan bir gemi kaza geçirerek batmıştı. Gemiden sadece bir kişi sağ kurtulmuştu. Dalgalar bu adamı küçük bir adaya sürükledi. Adam kendisini buradan kurtarması için Allah'a sürekli dua etti. Günler geçmiş ama bulunduğu yere ne gelen olmuştu ne de giden...

Daha sonra yağmurdan, rüzgârdan, zararlı hayvanlardan korunmak için kendisine bir kulübe yapmaya karar verdi. Ağaç dallarından ve yapraklarından yaptığı kulübeye geminin sürüklediği pusula, konserve gibi şeyleri yerleştirdi. Her gün balık avlıyor, pişiriyor, ufku gözlüyor ve kendisini kurtarması için Allah'a hep dua ediyordu.

Bir gün tatlı su bulmak için dolaşmaya çıkmıştı. Geri döndüğünde kulübesinin alevler içinde yandığını gördü. Dumanlar göğe yükseliyordu. Balık pişirmek için yaktığı ateş sıçramış olmalıydı. Başına gelen bu kötü olay karşısında iyice öfkelendi. Bu ıssız adada kalacağı bir kulübesi de yoktu artık.

Allah'ım bunu neden yaptın, diye feryat etti. Bütün geceyi üzüntü içinde geçirdi. O kadar dua ettiği hâlde neden her şey istediği gibi olmuyordu? Bu düşüncelerle uyuyakaldı. Sabah adaya yaklaşmakta olan bir geminin düdük sesiyle uyandı. Onu kurtarmaya geliyorlardı.

Kendisini kurtaran adamlara:

— Benim burada olduğumu nasıl anladınız, diye sordu.

Adamların verdikleri cevap onu hem şaşırttı, hem de utandırdı:

— Dumanla verdiğiniz işareti gördük.

Her İşte Bir Hayır Vardır

Ahmet, annesine verdiği sözü unutarak okulda terli terli soğuk su içmişti. Gece boyunca ateşlendiği için annesi sabaha kadar başucunda bekledi. Ateşini düşürmek için başına sirkeli su ile bez koydu, ama bir işe yaramadı. Sabaha karşı Ahmet'i doktora götürdüler. Soğuk almıştı. Doktor birkaç gün dinlenmesi gerektiğini söyledi ve bir kutu iğne verdi. Ahmet iğne vurulmaktan çok korkardı. Ama yapılacak başka bir şey de yoktu. Bir taraftan okula gidemeyecek olmasına üzüldü. Bir taraftan da derslerinden geri kalırsa arkadaşlarına yetişemeyeceğinden endişe etti. Eksik kaldığı konuları tamamlayabilirdi, fakat arkadaşlarını özleyecekti. Bu hastalığı atlatabilmek için canını acıtacak iğnelere dayanmak ise çok zordu. Anne sözü dinlememenin cezası mıydı bu? Yoksa annesi onun hasta olacağını önceden biliyor muydu?

Ahmet, evde nasıl vakit geçireceğini bilemiyordu. Bahçeye inemiyor, köpeği Dandi ile ilgilenemiyordu. Çok halsizdi. O soğuk suyu nasıl olmuştu da içmişti? Annesi o kadar da uyarmıştı. "Annem beni çok iyi tanıyor olmalı." diye düşündü. Çünkü yapacağım şeyleri önceden biliyor ve başıma gelecek şeylerde de yanılmıyor. Annem böyle düşündüğü

için hasta olmuş olabilir miyim? Ancak annem benim hasta olmamı istemez ki! Eğer isteseydi başımda sabaha kadar beklemezdi. Ahmet, kendi kendine yatağında bunları düşünüyordu. Birden dün sınıfta yaptıkları konuşma aklına geldi. Allah her şeyi kuşatan bilgisiyle bizim yapacaklarımızı biliyor. Allah'ın bilmesi bizi bunu yapmaya zorlamıyor. Evet, dün Şeyma öğretmene bir soru sormuştu. Onun üzerine de bunları konuşmuşlardı. Sonra kendi kendine güldü. Ne kadar da saçma şeyler düşünmüşüm. Annem sadece terleyince susayacağımı biliyordu. Susayınca da soğuk mu değil mi diye bakmadan su içeceğimi tahmin ediyordu. O yüzden beni uyarmıştı.

O bunları düşünürken annesi odasına hemşire getirdi. İğne vakti gelmişti. Canı acıyacaktı. Korkmaya başladı. Hemşire iğneyi hazırlarken gözlerini sıkıca yumdu. İğneyi gör-

mezsem korkum geçebilir diye düşündü. Hemşire iğneyi yaparken Ahmet annesinin elini sımsıkı tuttu. “Bir daha soğuk su içmeyeceğim, özellikle terli olduğumda.” dedi. Hemşire gittikten sonra annesinin yanında kalmasını söyledi. Aklından geçenleri onunla paylaşmak istedi. Az önce düşündüklerini annesine anlattı.

Annesi:

— Evet yavrum, sen yanlış bir iş yaptığın için hasta oldun. Ben söylediğim için değil. Seni uyardığım zaman beni pek ciddiye almadığın belli oldu. Ancak bundan sonra sanırım bir daha terliyken su içmezsin. Bazı şeyleri de yaşayarak öğrenirsin. Derslerine çalışmadığın zaman da düşük notlar aldığını görmüştün. O günden sonra bir daha ders çalışmadan okula gitmedin.

Ahmet bunları anlamıştı, ama hâlâ kabul etmek istemediği bir şey vardı.

— Tamam, hata yaptım, ama hasta olmasaydım daha iyi olmaz mıydı, diye sordu.

Annesi gülümsedi:

— Bazı şeyleri bizden daha iyi gören Allah var. Bunu unutma. O bizim için neyin iyi veya kötü olduğunu önceden biliyor. Allah sonsuz bilgisiyle bütün olacakları önceden bilir. O yüzden neden hastalandım diye dert etmenin bir anlamı yok. Ya tedavisi daha zor olan bir hastalığın olsaydı. Allah korusun! Başımıza gelen her kötü şeyin daha da kötüsünün olabileceğini düşünüp Allah’a teşekkür etmeliyiz. Şimdi sen dinlen. Bir an önce toparlan da kendinde okula gi-

decek gücü bul. Derslerinden de daha fazla geri kalma. Bak sana küçükken yaşadığım bir olayı anlatayım:

Arkadaşlarımızla mahalle arasında yakar top oynuyorduk. Bir ara top kaçtı. Ben topu tutmak için hızla koşmaya başladım. Biraz daha giderse yola çıkacaktı. O zaman da arabaların altında kalıp patlayabilirdi. Ben koştukça top da sanki kaçıyordu. Yola çıkmasına çok az kalmıştı. Bu yetmezmiş gibi bir de yere düştüm. Canım çok acıdı. Üstelik top da yola kaçmıştı. Neden düştüm diye sinirlenirken fark etmemişim. Sonradan arkadaşlarım söyledi. Tam ben yere düşünce hemen önümden hızla bir araba geçmiş. Eğer düşmeseydim belki de köşe başından aniden çıkan bu arabayı görmeyecektim ve araba bana çarpacaktı.

KULAĞIMIZA KÜPE OLSUN

DE Kİ: "BİZİM BAŞIMIZA ANCAK ALLAH'IN BİZİM İÇİN YAZDIĞI ŞEYLER GELİR. O, BİZİM YARDIMCIMIZDIR. ÖYLEYSE MÜMİNLER, YALNIZ ALLAH'A GÜVENSİNLER." (TEVBE SURESİ, 51. AYET)

OKUL

Dua Ederim, Sonucunu Sabırla Beklerim

Ahmet, sabah erkenden uyandı. Bugün ödevini yapmak için kütüphaneye gidecekti. Ailece kahvaltı yaptıktan sonra işe gitmek üzere hazırlanan babasına, kendisini kütüphaneye bırakıp bırakamayacağını sordu.

Babası:

— Hayırdır Ahmet, bugün erkencisin.

— Evet babacığım. Kütüphanede çalışacağım için heyecanlıyım. Ödevimi en iyi şekilde hazırlamalıyım.

— Ödevinin konusu ne Ahmet?

— Duaların insan hayatındaki önemi.

— Bu konuyu en güzel şekilde hazırlayacağına inanıyorum.

— Hadi o zaman acele edelim.

Arabaya bindiler. Kütüphaneye gittiler. Ahmet arabadan indi. Kütüphaneye girdi. Babasına çıkışta kendisini alabilirse mutlu olacağını söyledi.

Konu ile ilgili kitapları nerede bulabileceğini kütüphane görevlisine sordu. Çalışabileceği bir masaya oturdu. Kitaplar

hazırlanınca alıp okumaya başladı. Bir ara masasına orta yaşlı bir amcanın oturduğunu fark etti. Önündeki kitapları inceliyordu. Ahmet'in kitaplara kendini kaptırmış olduğunu görünce çok sevindi. Okumaya bu kadar meraklı küçük bir kitapseveri görünce sevincini saklayamadı. Ahmet'i kitaplara ve çalışmaya olan bu merakından dolayı tebrik etti. Ona ne araştırdığını sordu.

Ahmet:

— Duaların insan hayatındaki önemi, diye cevap verdi.

— Güzel bir konu. Okul ödevi mi?

— Evet. Yarına kadar yetişmesi gerekiyor.

— İstersen sana yardım edebilirim. Ben de emekli bir öğretmenim. Boş vakitlerimde buraya gelir, kitapları incelerim. Yeni çıkan kitapları buradan takip eder ve onları okumaya çalışırım.

— Buna çok sevinirim. İsminiz nedir?

— Benim adım Yavuz.

— Tanıştığımıza memnun oldum, benim adım da Ahmet.

— Şimdi ödevinle ilgili özellikle merak ettiğin bir şey varsa onu cevaplamaya çalışalım Ahmet.

— Evet, Yavuz amca. Bizler dua ediyoruz, ama bazen dualarımız kabul olmuyor. Bunun sebebi nedir?

— Dualarımız kabul olmuyor diye düşünmemek lâzım. Çünkü Allah, dua edin ben de kabul edeyim, diyor. Böyleyken dualarımızın kabul olmadığını düşünmek yanlış olur. Dualarımızla istediğimiz şeyler hemen olmayabilir. Bu, zamanının henüz gelmemesiyle ilgilidir. Çünkü bazı şeylerin zamanını biz bilemeyiz. İstediğimiz şeyin bizim için iyi olup olmadığını da bilemeyiz. Bizi yaratan her şeyin en iyisini bilir. Dua ettim ama istediğim olmadı, diyerek dua etmeyi bırakmak olmaz. Şunu unutma Ahmet, mutlaka her duaya bir cevap vardır.

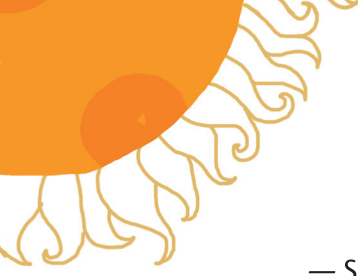
— Yani yaptığım bir dua o an için kabul olmadı diye dua etmeyi bırakmamalıyım. Öyle mi?

— Evet aynen öyle. Duanın kabul edilmesinde acele etmemek gerekir. Bazen Allah insanların sabrını dener. İstediğimiz olmadığı zaman dua etmeyi bırakmak da sabredemediğimizi gösterir. Ümitsizliğe düşmeden, sabırla sonucu beklemek en doğru davranış değil mi sence?

— Sanırım doğru söylüyorsunuz. Hiç böyle düşünmemiştim.

— Örneğin çocukluğumda keşke öğretmen olsam, demiştim. İlerleyen zaman içinde bu isteğim oldu. Demek ki çocukken içimden geçirdiğim samimî isteğim ileriki zamanlarda karşıma çıktı.

— Şimdi daha iyi anladım söylediklerinizi.

— Yani Ahmet, dua ederken Allah'a sonsuz bir şekilde güvenmeliyiz. Biz, dua ederken biliyoruz ki o her şeyi yapabilecek güce sahiptir. Dua eden insan, Allah'ım ben senin emrindeyim, ne dilersen onu yap, demektedir. Çünkü Allah bizi her an dinlemektedir. O, istediklerimizi bilir. Bildiği için de bize isteme duygusunu vermiştir. Bazen istediğimiz şey bizim için faydalı olmayabilir. O yüzden her duanın karşılığını bu dünyada alacağız diye de düşünmemek gerekir.

— O zaman biz dua ederken Allah'ın hoşuna gitmeyecek şeylerden bizi uzak tutmasını, onun istediği gibi bir insan olmayı diliyoruz.

— Evet. Bizi daha iyi bilen Allah'ımız bize istediğimizden daha iyisini verebilir. Sadece istediğimizi de verebilir veya hiç vermez. Neden vermedi diyemeyiz. Biz, dua ederken kendimizi bizi yaratana teslim ediyoruz. Kalbimizi, düşüncelerimizi, hayallerimizi. "Allah'ım sen en iyi bilensin. Benim için dilediğin şeye razıyım. Beni koru." demeliyiz. Hata yaptığımızda, dualarımızın karşılığında Rabbimiz bizi koruyacaktır. Şüphe ile değil, samimiyetle ve kalbimizle Allah'a yönelmeliyiz.

— Dua edene cevap verebilecek sadece Allah'tır. O her şeyi bilir.

— Allah'ım yararlı olmayanı bize verme, dedi Ahmet. Yavuz öğretmen de "amin" dedi içtenlikle.

— İyi ki size rastladım burada Yavuz amca. Beni bilgilendirdiniz. Olaylara farklı bakmamı sağladınız. Sayenizde ödevimi daha kolay yapacağım. Kafamdaki soruları cevapladınız. Çok teşekkür ediyorum. Allah'ım sizin de işlerinizi kolaylaştırsın, dedi.

— Bir şey değil Ahmetçiğim. Seninle tanışmaktan çok mutlu oldum. Ben hafta sonları kütüphaneye geliyorum. Vakit buldukça sen de gel. Seninle görüşmek, konuşmak beni de mutlu eder, dedi.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı Ahmet. Babası çoktan gelmiş, kütüphanenin otoparkında onu bekliyordu. Arabaya doğru giderken Yavuz öğretmenle tanışmanın ve yeni öğrendiği bilgilerin sevincini yaşıyordu.

Bu diziden yayınlanmış diğer kitaplar...

